

MERK AT denne artikkel er skrevet av en akademiker, og for dem, universitetsmiljøene i vesten, er jo estorske, åndelige tanker bare "tro og ønsketenkning" - uten rot i virkeligheten. Men de som har gått dypere inn i bøker fra/om gamle Tibet, vil man finne klare 'spor av mørke åndelige sentere" i enkelte områder der. Og henviser da spesielt til reise-skriftdrings boken til den oppdagelses-reisende tyske Theodor Illion, og hans bok

[BLANT TIBETANSKE MYSTIKERE](https://rune.galactic.to/spesBoker/Darkness-Over-Tibet-T-Illion.pdf), og spesielt hans 'Darkness-Over-Tibet' (<https://rune.galactic.to/spesBoker/Darkness-Over-Tibet-T-Illion.pdf>)

Men tilbake til denne artikkelen som hadde overskrift

"Tibetanske SS-menn fra det underjordiske rike"

- skrevet av Terje Emberland.

En populær fortelling vil ha det til at russiske styrker fant døde tibetanere i SS-uniformer da de inntok Berlin i 1945. I noen varianter av fortellingen er de svarte magikere, i esoterisk hitlerisme og moderne nyfascisme er de eksempler på Hitlers åndelige visjon. Hadde Hitler tibetanske munkere i SS-tjeneste? Var nazismen et esoterisk foretagende? Hvor kommer egentlig fortellingen om de tibetanske munkene fra, og hva i all verden er det underjordiske riket de i blant tilhører?

Da russiske styrker rykket inn i Berlins forsteder i april 1945 fant de flere døde tibetanere iført SS-uniformer. De hadde begått kollektivt, rituelt selvmord. Det viste seg at disse tilhørte et okkult brorskap fra et underjordisk rike i Himalaya som Hitler hadde hentet til Det tredje Rikes hovedstad for å gi ham magisk bistand.

Slik lyder i kortform en historie som i løpet av de siste årene har dukket opp i litteratur og på websider knyttet til nyfascistiske miljøer.[i] Hvis man har lest noen av de mange spekulative bøkene om "okkult nazisme", gjenkjenner man hovedtrekkene i historien. Her blir den brukt som bevis på at nazismen var en svartmagisk sammensvergelse – en ytre, politisk fasade for onde okkultister og et redskap i deres kamp om verdensherredømmet. I ny-fascistisk sammenheng blir denne historien imidlertid brukt for å bevise det stikk motsatte, nemlig at nasjonalsosialismen hadde et høyverdig esoterisk-åndelig utgangspunkt og formål: Tibetanerne som Hitler sto i forbindelse med var nemlig etterkommere av en rase "ariske gudemennesker" som i urtiden siviliserte jorden.

Denne omplanting og omtolking av historien fra en okkult til en fascistisk sammenheng er eksempel på en tendens forskere har observert i de senere år, nemlig en økende bruk av okkulte og religiøse ideer innen fascistiske miljøer verden over.[ii] Forestillinger som for bare noen år siden var forbeholdt kretser innen det som med et samlebegrep kalles new age-bevegelsen blir nå plukket opp av fascister og innlemmet i deres virkelighetsforståelse. Parallelt har fascistisk tankegods, særlig antisemittiske konspirasjonsteorier, blitt adoptert av grupper og enkeltpersoner innen new age-bevegelsen. Denne kryssbefruktning og det økende idémessige sammenfall fører til at det blir stadig vanskeligere å skille skarpt mellom disse subkulturene. Også på person-nivå flyter grensene. Stadig flere fascister er involvert i ulike grupper og aktiviteter innen alternativbevegelsen – noen ganger som et ledd i en bevisst propaganda- og rekrutteringsstrategi. Særlig innenfor det nyhedenske miljø og deler av den spirituelt orienterte økologibevegelsen har det vist seg at berøringspunktene er mange.[iii] Når det gjelder det fascistiske miljø er påvirkningen fra dagens alternative religiøsitet enda mer markert og omfattende hevder statsviteren Jeffery Kaplan. Ifølge ham kan vi nå være vitne til en omforming av hele den fascistiske forestillingsverden, hvor en rent sekulær-politisk ultranasjonalisme og rasisme gradvis blir supplert med et utvalg av nyreligiøse trosforestillinger.[iv]

Formålet med artikkelen

Denne artikkelen omhandler forestillingen om nazismen som en (svart)magisk konspirasjon. Formålet er imidlertid ikke å ta for seg hele dette forestillingskomplekset i alle dens bisarre varianter. Dette er ikke en artikkel om en bestemt konspirasjonsteori men om idéhistoriske og ideologiske forbindelser mellom slik pseudohistorieskrivning, konspirasjonstenkning og bestemte ideologier. Jeg vil ikke forsøke å etterprøve alle angivelige beviser for nazismens okkulte karakter som blir fremsatt i litteraturen. Noen påstander må imidlertid behandles relativt detaljert under veis for å vise at de er fantasiprodukter som ikke bygger på seriøs historieforskning men på okkulte åpenbaringer. Et underliggende siktemål med artikkelen er altså å vise at bestemte virkelighetsoppfatninger, ideologier og subkulturer fremmer slik fiktiv historieskrivning og derved konspirasjonstenkningen generelt.

Jeg vil bruke historien om de tibetanske SS-mennene og deres underjordiske rike som et konkret eksempel på idéutvekslingen mellom nyåndelige og nyfascistiske miljøer og vise hvordan enkelte elementer i historien har sitt opphav hos representanter for 60- og 70-tallets esoterisk-okkulte historieskrivning mens andre elementer knytter an til en eldre okkult tradisjon. Denne ettersporingen av historiens opphav vil avdekke hvordan den er oppstått innenfor bestemte ideologiske sammenhenger og senere blitt adoptert og tilpasset av andre. Dette vil utgjøre hovedbolken av artikkelen.

At denne historien har vandret mellom ulike okkulte miljøer for til sist å bli opptatt av dagens nyfascister reiser spørsmålet om hvorfor en slik idéutveksling finner sted. Hvilke trekk ved både den okkulte og den fascistiske tenkemåte som fører til dette? Er det bestemte sosiale mekanismer som gjør kontakten mellom fascistiske og esoterisk-okkulte subkulturer forståelig? Avslutningsvis vil jeg antyde noen svar på dette med utgangspunkt i sosiologen Colin Campbells begrep om ”det kultiske miljø”.

Nazisme og okkultisme – historie og kryptohistorie

I denne sammenheng blir altså historien om de tibetanske SS-menn brukt som et eksempel på idéutvekslingen mellom nyreligiøse og nyfascistiske miljøer. Det er imidlertid umulig å komme helt utenom en mer historisk-kritisk vurdering av historiens sannhetsgehalt. I både den okkulte og den fascistiske litteraturen presenteres den som et faktum og underbygges av en rekke andre påstander om Hitlers okkulte forbindelser knyttet til bestemte hendelser, personer og organisasjoner. Dette uoversiktlige villnis av påståtte fakta er ment å gi leseren en følelse av at man her står overfor et grundig og kompetent historisk forskningsarbeid. Noen påstander vil jeg komme tilbake til under behandlingen av de enkelte forfattere. Det er likevel nødvendig med noen generelle bemerkninger om forbindelsen mellom okkultisme og nasjonalsosialisme, slik den blir presentert både i seriøs forskning og spekulativ litteratur.

Den seriøse forskningen om emnet er beskjeden. James Webbs *The Occult Establishment* fra 1971 og Nicholas Goodrick-Clarkes *The Occult Roots of Nazism* fra 1985, er blant de få faghistoriske studier som på et generelt plan undersøker forbindelsen mellom nazisme og okkultisme.[v] Felles for disse er at de påviser en ellers lite påaktet okkult innflytelse på den tidlige nazismen og enkelte personer i Det tredje Rikes ledersjikt, som Hess, Himmler og Rosenberg. Her blir det slått fast at sentrale ideer i den nazistiske virkelighetsforståelsen, som teorier om den ariske

rases overlegenhet og forhistoriske høykultur og en utopisk-millennaristisk forestilling om en kommende tysk storhetstid, har forbindelser til en okkult subkultur i århundreskiftets Tyskland og Østerrike og senere i Weimarepoken. Den viktigste er her den såkalte "ariosofien" som kombinerer teosofiske spekulasjoner med völkisch nasjonalisme og raseteorier.[vi] Denne lære dannet utgangspunkt for ulike okkult-rasistiske selskap og ordener, som Edda-gesellschaft, Ordo Novi Templi og Germanen Orden. Disse organisasjonene hadde i sin tur forbindelser med antidemokratiske, pangermanske og antisemittiske politiske miljøer. I Weimartiden var det særlig det legendeomspunne Thulegesellschaft, anført av Rudolf von Sebottendorf, som ble et slikt knutepunkt. Det er fastslått at flere av NSDAPs tidlige lederskikkelser, som Rudolf Hess, Alfred Rosenberg, Gottfried Feder og Dietrich Eckart, var i kontakt med selskapet.[vii] Likevel konkluderer både Webb og Goodrick-Clarke med at en den okkulte innflytelse var relativt marginal og i hovedsak indirekte. Personlige kontakter mellom organisert okkultister og NSDAP var det ikke mange av, og etter 1933 ble også slike grupper etter hvert forbudt. Hos Hitler selv finner man lite av slik påvirkning, og i den grad okkult tankegods preget sentrale nazister, var dette noe som i hovedsak ble holdt innenfor privatsfæren eller pleiet i enkelte "åndelig interesserte" subkulturer. [viii]

Okkultismen utgjorde altså en av mange ideologiske påvirkningskilder i utviklingen av den nasjonalsosialistiske virkelighetsforståelsen. Langt viktigere var den bredere völkisch-bevegelsen som ariosofien knyttet an til. George L. Mosse har i verket *The Crisis of German Ideology* fra 1964 påvist hvordan denne idealistisk-romantiske og nasjonalistiske bevegelsen i avgjørende grad bidro til den antirasjonalistiske stemningsbølgen som skapte den kulturelle forutsetningen for nazismens appell.

De utallige populærfremstillingene om emnet er derimot langt mer bastante og sensasjonelle. Felles for dem er at de hevder å besvare hva man kan kalle nazismens mysterium: Hvordan kunne et lite fanatisk parti, anført av en utdannet østerriksk underoffiser, gjennom den groveste hatpropaganda oppnå folkeflertallets tilslutning i Europas fremste kulturnasjon, iverksette industrielt masse mord på jøder og andre "undermennesker" og føre verden ut i historiens mest katastrofale krig? Nazismens "demoniske" ondskap, irrasjonalitet og suksess, synes å undra seg vanlige historiske forklaringer og har fått enkelte til å søke hinsides det rent politiske og sosio-økonomiske, ja, hisides det rasjonelt tilgjengelige. Denne litteraturen hevder å gi et svar dette mysterium ved å avdekke de "skjulte krefter" som gjorde nasjonalsosialismen mulig. Her presenteres sensasjonelle "fakta" som forskningen ikke har hatt tilgang til eller har villet se. Fremstillingene får derfor karakter av kryptohistorie, påpeker Nicholas Goodrick-Clarke, ettersom deres endegyldige forklaring er en kraft eller instans som har forblitt skjult for vanlige historikere. [ix] Disse nye avsløringene gir altså en tilnærmet monokausal forklaring på nazismens mysterium, uansett om den endegyldige forklaringen er av rent religiøs-metafysisk art, som sataniske makters renkespill, eller mer dennesidig, som hemmelige okkulte losjers intriger eller en kombinasjon av begge.

Nært forbundet med forestillingen om en enkelt, skjult forklaringskilde, er også tendensen til å skille skarpt mellom nazismens eksoteriske og esoteriske sider, mellom den ideologi propagandaen formidlet og nazismens "virkelige", okkulte årsaker. Denne todeling avspeiles også i forestillingen om en hemmelig elite som forvaltet nazismens sanne, esoteriske lære og som i det skjulte styrte begivenhetenes gang.

Et fellestrekk for disse bøkene er også at de har et mer eller mindre skjult ideologisk siktemål. I den kristne forfatteren Joseph J. Carrs *The Twisted Cross* blir dagens new age-bevegelse forstått som et moderne uttrykk for den samme demoniske innflytelse som skapte Hitler og

nazismen.[x] Boken avsluttes med en analyse av Det tredje Rike på bakgrunn av profetier hos Esekiel. Hos andre forfattere er det religiøse perspektivet mindre påtrengende og åpenbart, men bøkene er likevel preget av en konspirativ og monokausal oppfattelse av nazismens årsaker. Her brukes emnet som en advarsel mot ”okkultismens mørke krefter” i sin alminnelighet. Eksempler på dette er Dusty Sklars *Nazis and the Occult* fra 1977, hvor presentasjonen munner ut i en advarsel mot ”faren ved okkult tenkning”, hvor nyreligiøse bevegelser som scientologien og moonbevegelsen trekkes frem som eksempler på slikt.[xi] En annen er Gerald Susters *Hitler: Black Magician* fra 1981, som vil bevise den beryktede ”sataniske” ritualmagiker Aleister Crowleys innflytelse på Hitler.[xii]

Et annet fellestrekk ved denne litteraturen er fraværet av egen primærforskning, kildekunnskap og kildekritikk. En gjennomgang av litteraturlistene i de viktigste bøkene på dette området viser at de – bortsett fra populærhistoriske fremstillinger av Hitler og nasjonalsosialismens historie – nesten utelukkende henviser til tidligere bøker innen samme genre. En forfatter kan nok forholde seg kritisk til en annens overordnede ideologiske agenda, alt ettersom hvilket ideologisk-religiøst ståsted vedkommende selv har, men sannhetsgehalten i den andres fantastiske påstander blir som oftest akseptert uten forbehold.[xiii]

Nøster man seg tilbake gjennom veven av kryssreferanser, sitter man igjen med to hovedkilder til store deler av den nazistisk-okkulte kryptohistorie: Trevor Ravenscrofts *The Spear of Destiny* fra 1973 og Louis Pauwels og Jacques Bergiers *Le Matin des Magiciens* fra 1960. Dermed hviler hele genrens troverdighet mye på disse bøkens etterrettlighet. Som jeg vil vise i gjennomgangen av disse forfatterne, deres kilder og bruk av Tibet-Agrathi-Shamballah-historien, er dette sviktende grunn. Her er det nok å poengtere et hovedproblem med bøkene, betraktet som realhistorie: Begge er skrevet utfra et okkult ståsted og støtter seg tungt til informasjonen innhentet av okkult-klarsynt vei. Slike åpenbaringer baserer sin troverdighet på den klarsyntes autoritet og ikke på muligheten for kritisk vitenskapelig etterprøving. Dermed faller bøker med dette utgangspunktet utenfor den seriøse historieforsknings område.

Jan Udo Holeys bruk av historien

Jeg velger å introdusere historien slik den er fremstilt av Jan Udo Holey, en 26-år gammel bayersk alternativterapeut, som under pseudonymet Jan van Helsing har skrevet *Geheimgesellschaften und ihre macht im 20. Jahrhundert* i 1993*.[xiv] Her settes den, som vi skal se, inn i en større konspirasjonsteoretisk sammenheng med sterk antisemittisk og fascistisk tendens. Bokens målgruppe var imidlertid ikke dagens nyfascister men det almene alternativmarked. Med et salg på over hundre tusen eksemplarer i Tyskland, Østerrike og Sveits og utgaver på engelsk og fransk ble da også *Geheimgesellschaften* en esoterisk bestseller. Forfatterne Gugenberger, Petri og Schweidlenka, som har behandlet høyreekstrem konspirasjonstenkning, betrakter den derfor som det første virkelige gjennombrudd for fascistiske og antisemittiske konspirasjonsteorier i new age-miljøet.[xv]

*kopi av denne boken på engelsk: https://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/secretsoc_20century/secretsoc_20century.htm og

lyd av samme: https://galactic.no/rune/lydboker/nyeLydfiler/Jan_Van_Helsing/%20_SecretSocieties_andTheirPower_in_the20thCentury/

Hos Holey fremstilles historien slik: Under Det tredje Rike befant det seg en stor tibetansk koloni i Berlin, hvorav også noen representanter for en svartmagisk orden. Disse pleiet nær kontakt med en indre, hemmelig kjerne i SS kalt ”Schwarze Sonne”, som hadde som formål å utdanne en krigerelite for fremtidig apokalyptisk rasekrig: ”Utallige unge menn ble under Det tredje Rike

utdannet av "Schwartzte Sonne", innviet i [SS-borgen] Wewelsburg og sendt til Tibet, hvor de skulle overleve og forberede seg til den store endetidskamp mot slutten av dette århundre." [xvi] Hitler hadde også kontakter til dette miljø, særlig til "en tibetansk munk med grønne hansker, som ble betegnet som 'nøkkelbæreren'. Han skulle kjenne til inngangen til Agarhi (Ariana)." Det er dette som ifølge Holey er bakgrunnen for det funn russiske soldater gjorde da de nådde Berlin i april 1945:

"Den 25. april 1945 da russerne i en kjeller i Berlin fant seks døde tibetanere liggende i en sirkel, var det i midten en med grønne hnasker. Det lot til at de hadde begått kollektivt selvmord. 2. mai 1945, etter russernes innbarsj i Berlin fant man over tusen døde mennesker som åpenbart stammet fra Himalaya-regionen og som hadde kjempet på tysk side."

Hva i all verden gjorde disse tibetanerne tusenvis av kilometer fra sitt land i tyske uniformer? spør Holey. Svaret antydes gjennom den gigantiske scenario han ruller opp i boken. Geheimgesellschaften hevder nemlig å avdekke en verdensomspennende sammensvergelse som har eksistert siden tidenes morgen. Historien om de døde tibetanerne inngår dermed som et element i en langt større fortelling. I kortform fortøner den seg slik:

Gjennom historien har svartmagiske konspiratører i ulike skikkelser – som korstogstidens tempelriddere, 1600-tallets rosenkreutzere og 1700-tallets frimurere – forsøkt å slavebinde menneskeheten. Deres strategi i moderne tid ble lagt på et møte i Frankfurt i 1773 da Mayer Amschel Rotschild samlet tolv rike jøder – de såkalte "Sions Vise", som boken Sions Vises protokoller avslører. Under møtet ble det besluttet å kaste verden ut i tre påfølgende verdenskriger for å berede grunnen for et fremtidig verdensherredømme. I 1778 ga Rotschild "den bayerske jøden" Adam Weishaupt i oppdrag å danne Illuminatiorden som det viktigste redskap i denne strategien. "Illumistene" har så langt lyktes i å starte to verdenskriger og har gjennom infiltrasjon av verdens høyfinans, regjeringer, kirker og losjer, i dag ytterligere styrket sin makt. Blant dens stråorganisasjoner er sammenslutninger av politikere og finans- og vitenskapsfolk som "Bildenergruppen", "Den Trilaterale Kommissjon", «Council of Foreign Relations» og "Romaklubben". Konspiratørene er dermed rede til å sette i gang den siste og avgjørende krig, som vil ende med den jødisk-illumistisk-svartmagiske ordens absolutte verdensherredømme – en ny verdensorden.

Som hos alle konspirasjonsideologer er Holey univers skarpt dualistisk: Mot de svartmagiske krefter har det alltid stått et brorskap av okkult innvidde "hvite magikere" som gjennom historien har avslørt og forpurret deres planer. Denne eliten knytter han ved flere anledninger til de "ariske gudemennesker". Ifølge telepatiske meddelelser formidlet til det okkultgermanske brorskap "Viril-selskapet" i 1919, som Holey refererer, har "de ariske lysmenneskene" sitt opphav på to planeter i solsystemet Aldebaran, 68 lysår fra Jorden. Forholdene på planetene ble imidlertid så uholdbare at ariene ble tvunget til å søke et annet hjemsted. I løpet av 500 millioner år koloniserte de nærliggende solsystemer og ankom også Jorden. Her bosatte de seg først på det forsvunne kontinent Hyperborea. (Dette kontinentet lokaliserer Holey til "Ultima Thule", antageligvis Nordsjøen, med henvisning til Viril-selskapets angivelige leder Karl Haushofer.) Ariernes motstandere etablerte seg imidlertid ganske snart i form av den svartmagiske Slangeordenen, som tok kontroll over Mesopotamia. Siden den gang har verden vært skueplass for kampen mellom de ariske gudemenneskene og en svartmagisk konspirasjonen anført av Illuminatiojødene.

Den ariske rases intergalaktiske opphav er bakgrunnen for Holey UFO-spekulasjoner, noe som er et viktig element i hans bøker: Aldebaranene brakte med seg høyteknologisk kunnskap som

siden er videreført i esoteriske kretser. Under Det tredje Rike ble kunnskap om ”virilkraften” brukt i utvikling av ny våpenteknologi. I all hemmelighet ble flere UFO-lignende flyvemaskiner utviklet – ”Viril-jagere” og ”Haunebu”-farkoster – og ved krigens slutt lyktes det nazistene å redde disse unna de allierte ved å fly dem til hemmelige baser i Syd-Amerika og Neuschwabenland på Antarktis. De er disse farkostene som er opphav til de fleste UFO-observasjoner i dag.

Som vi ser inngår myten om SS-tibetanerne hos Holey i en omfattende okkult konspirasjonsteori. Og den blir brukt som et bevis på at nasjonalsosialismen først bli fullt forståelig utfra et slikt okkult-konspiratorisk perspektiv: De tibetanske mestre i Berlin var nemlig utsendte fra det underjordiske rike Agharti i Tibet, som de ariske gudemenneskers søkte tilflukt i etter at Hyperborea sank i havet. Holey kan videre fortelle at dette rikets symbol var hakekorset, dets hersker Rigden Iyeop eller Verdenskongen og dets representant på jordoverflaten Dalai Lama. Gjennom historien har Agarhi utvidet seg og etablert sentra på alle kontinenter, i Matto Grosso-fjellene i Brasil og Mt. Shasta i Kalifornia, i Sahara, Yucatan, England, Egypt osv.

Som okkult seer og innviet i disse hemmelighetene var Hitler svært opptatt av å finne innganger til det underjordiske rike for å komme i kontakt med arierne fra Aldebaren-Hyperborea. Han var også kjent med legender knyttet til Agahti som forutsier en siste katastrofal verdenskrig som vil etterfølges av en gylden tidsalder – vannmannens tidsalder. Hitlers virkelige mål var gjennom kontakt med Agarhi å berede grunnen for at Tyskland skulle bli sentrum i denne nye tidsalder. Under Det tredje Riket ble det derfor foretatt to store SS-ekspedisjoner til Himalaya for å finne inngangen. Andre ekspedisjoner utforsket Andes-fjellene, Matto Grosso, Tsjekkoslovakia og deler av England.

I Holeys konspiratoriske univers er den ytterste forklaring på nesten alle historiske hendelser en evig kampen mellom onde konspiratører og deres heroiske ariske motstandere. Også Hitler og Det tredje Rike settes inn i denne sammenheng. Føreren fremstilles som en mystiker og okkultist som ønsket å frembringe og lede en ny harmonisk tidsalder, men som takket være den jødisk-illumistisk-svartmagiske konspirasjon ble ført ut i en ødeleggende krig. Og for virkelig å forstå hans betydning må man besitte den samme okkulte innsikt som Holey selv: ”Nur ein Okkultist kann einen Okkultist erkennen!” Det fleste mennesker har derfor ikke den ringeste anelse om Hitlers sanne mål eller den okkulte kunnskap som formet det.

Denne okkulte fortolkningen fungerer som unnskyldning for – eller regelrett legitimering av – nasjonalsosialismens ugjerninger: Holey er på ingen måte villig til å akseptere nasjonalsosialismens krigsskyld. Krigen ble igangsatt av Illuminatiordenen som et ledd i deres kamp om verdensherredømme. Nazistenes jødeutryddelser blir bare indirekte omtalt to steder i boken, først når uttrykket ”Judenvergasung” blir brukt som illustrasjon på den forvridde fremstilling av Det tredje Rike i dagens lærebøker, deretter i forbindelse påstanden om at Rockefeller og andre illuminatijøder via Standard Oil kontrollerte I.G. Farbens produksjon av ”gasskammerngass”. [xvii]

Likevel kan Holey neppe karakteriseres som regelrett nynazist – men gjennom sin åpenlyse antisemittisme og apologetiske fremstilling av nazismen balanserer han på knivseggen. Ett sted i boken tar han eksplisitt avstand fra ”primitiv rasisme” i mange fascistiske skrifter, men kritikken blir straks moderert ved at det påpekes at det også her er viktig informasjon som ikke må forties.

I presentasjonen av Holeys ideer har jeg forsøkt å gi en så strukturert og sammenhengende fremstilling som mulig. Det er imidlertid viktig å påpeke at Geheimgesellschaften fremstår som langt mer kaotisk og usammenhengende: Det fremkastes og kommenteres en mengde, tildels motsigende, teorier og forestillinger hentet fra et utall, ofte ikke navngitte kilder. Noen ganger blir

påstander forfatteren kaster frem presentert som etablerte, historiske ”fakta”, andre ganger som innsikter ervervet via esoterisk vei eller bare som ”interessante” teorier han forholder seg positivt-agnostisk til. Det er derfor ikke alltid like lett å se hvilke som er Holey sine egne synspunkter.

Blant kildehenvisningene ser man at Holey har benyttet seg av en rekke fascistiske og høyreekstreme forfattere. Blant disse er Gary Allan, amerikansk konspirasjonsteoretiker tilknyttet John-Birch-Society, Des Griffin, amerikansk kristenfundamentalistisk konspirasjonsteoretiker som hevder at jødene kontrollerer verden og at USAs regjering planlegger et Holocaust mot kristne, Harry Elmer Barnes, sentral amerikansk historierevisjonist med forbindelse til Liberty Lobby, Lyndon LaRouche, amerikansk høyreekstremistisk presidentkandidat, Nesta Webster, engelsk antisemittisk forfatter og banebrytende konspirasjonsteoretiker i tiden rundt Annen Verdenskrig med forbindelser til det engelske fascistparti og Johannes Rothkranz, ledende østerriksk, katolsk konspirasjonsteoretiker. Av de esoterisk-okkulte kilder han bruker, står Rudolf Steiner, kanaliserte tekster fra ånden Ramtha og skrifter utgitt av rosenkreutzerordenen AMORC særlig sentralt.

Når det gjelder hans okkulte Hitler-fortolkning oppgis bare Trevor Ravenscrofts *The Spear of Destiny* som kilde. Som vi skal se finner vi her historien om Agartha-Shamballah og de Tibetanske SS-mennene. Den kosmologiske rammen omkring myten, som Holey bare antyder, har han imidlertid hentet fra den såkalte esoteriske hitlerisme.

Esoterisk hitlerisme

Begrepet ”esoterisk hitlerisme” er myntet av chileneren Miguel Serrano, og det er også ham som har gitt den sin mest systematiske utforming. Serrano, født 1917, ble etter en tid som aktiv nazist i 30-årene Chiles ambassadør i India (1953-62), Jugoslavia (1962-64) og Østerrike (1964-70) og fikk fremtredende posisjoner som medlem av flere internasjonale kommisjoner. Dette gjorde det mulig for ham å jakte på esoterisk visdom gjennom utstrakt reisevirksomhet og å knytte kontakter med fremtredende nazistiske okkultister som SS-Ahnenerbes første leder, Herman Wirth og den fascistiske okkulte filosofen Julius Evola, men også med mer alment anerkjente esoterikere som Hermann Hesse og Carl Gustav Jung – det siste resulterte i boken *C.G. Jung and Hermann Hesse: A Record of Two Friendships*. Foruten denne har Serrano publisert romaner, dikt og en rekke bøker om religiøse og esoteriske emner. I vår sammenheng er det imidlertid hans trebindsverk *El Cordon Dorado: Hitlerismo Esoterico* (”Det gyllne bånd: Esoterisk hitlerisme”) fra 1978, *Adolf Hitler, el Ultimo Avatara* (”Adolf Hitler, den siste avatar”) fra 1984 og *Manu: ”Por el hombre que vendra”* (”Manu: Til mannen som vil komme”) fra 1991 som er av interesse.

Dette voluminøse verket er den mest omfattende og lærde esoteriske tolkningen av Hitler og Det tredje Rike som eksisterer. Historikeren Joscelyn Goodwin kan, til tross for dets ekstreme innhold, ikke annet enn slå fast at arbeidet er ”et epos av samme format som J. R. R. Tolkien’s *The Silmarillion*, Første Mosebok eller [Blavatskys] *The Secret Doctrine*. Enten man tror eller ikke, kan man ikke annet enn å beundre omfanget og den helhetlige konsistens.”[xviii]

I et intervju med det okkulte tidsskriftet *The Flaming Sword*, utgitt i New Zealand, definerer Serrano ”esoterisk hitlerisme” slik:

”For meg er esoterisk hitlerisme å være besatt av den kollektive underbevisstes arketyper som grekerne kalte guder – blant dem Apollon, som i realiteten er germanernes Wotan og hinduenes Vishnu eller Shiva – som deres utvikling i de hitleristiske krigeres individuelle og kollektive sjel. [...] Dens sentrale drama er fremtredelsen av personen Adolf Hitler, den siste avatar som kom for å

skape en stor storm eller katastrofe for å vekke alle som sover og for å innlede den nye tidsalder som kommer etter syndfloden.”[xix]

Som det fremgår henter Serrano sentrale forestillinger fra hinduismen når han hevder at Adolf Hitler er Vishnus tiende avatar, Kalki-avataren, som er inkarnert for å bringe den mørke tidsalder, Kali Yuga, til en ende og innlede en ny tidsalder.[xx] I tillegg til denne inspirasjonen er Serranos verk full av referanser til vestlig okkultisme, fra renessansens hermetisme og *magica naturalis* til teosofien. En annen åpenbar påvirkning er Jung og hans forestilling om arketyperne og det kollektivt underbevisste: Hitler-avataren er et arketyrisk utbrudd av den ariske rasemessige kollektivhukommelse rettet mot den onde gud, Demiurgen, og hans allierte .

Kalki-avatarens oppgave blir imidlertid ikke fullført i 1945, hevder Serrano. Hitler døde nemlig ikke i bunkeren slik den offisielle historiskrivning hevder, men slapp unna de allierte – antagelig ved hjelp av en nazisprodusert flyvende tallerken – og befinner seg nå i en underjordisk base i Antarktis, hvor han fortsetter kampen på det esoteriske plan.

Denne Hitler-myten inngår i en gnostisk preget kosmologi og historieforståelse: Serrano fremstiller arierne som åndelige lysbærere av himmelsk opprinnelse, kastet ut i en kosmisk kamp mot en verdensomspennende sammensvergelse anført av Demiurgen, den onde gud som hersker over planeten og materien, og hans allierte, jødene. Han forestiller seg at arierne i tidenes morgen ankom fra verdensrommet og tok bolig i Hyperborea, et rike av immateriell karakter som var utenfor rekkevidde for Demiurgens og hans halvmenneskelige, robotlignende skapninger. Hyperboreerne var selv halv-spirituelle vesener, som behersket viril-kraften, var i besittelse av Det tredje øye og som formerte seg ved ”plasmisk emmanasjon”. De valgte selv å inkarnere seg for å delta i kampen mot Demiurgens materielle rike, en kamp som førte til opprettelsen av det annet Hyperborea som omkranset Nordpolen. Dette innledet den gyllne tidsalder, hvor hyperboreerne velvillig hjelper de laverestående raser i å frigjøre seg fra Demiurgens grep og å utvikle seg bort fra sin dyrelignende tilstand. Men en katastrofe inntraff da de paret seg med halvmenneskene. Denne synd ble straffet med et meteornedslag som utslettet Hyperborea og som førte til at dets innbyggere spredte seg over hele kloden. Noen bosatte seg i Europa, andre på Sydpolsplatået, mens andre opprettet et strålende rike i Gobi-ørkenen, som på denne tiden var et fruktbart område. Serrano priser de indiske Brahminer for å helligholde minnet om denne storslåtte sivilisasjon og for å holde sitt blod rent.

Hitlers siktemål med krigen, hevder Serrano, var i utgangspunktet bare å gjenerobre ariernes urgamle territorier. Rudolf Hess’ englandsreise var det siste forsøk på denne strategien. Etter dette forsonet Hitler seg med sin avatariske skjebne og innledet en total krig mot jødene og Demiurgen og deres fremste frembringelse, Sovjet. Hans hovedbeskjeftigelse under hele krigen var imidlertid eksperimenter i ”magisk realisme”, som blant annet inkluderte konstruksjon av flyvende tallerkener, u-båtekspedisjoner til Antarktis og dematerialisasjon. Et annet prosjekt var ekspedisjoner til Tibet for å knytte kontakt med ariernes etterkommere der.

Serranos bøker er teori- og informasjonstunge og forbeholdt de særlig esoterisk interesserte. Langt større gjennomslagskraft har den ”esoteriske hitlerisme” imidlertid fått i skjønnlitterær form gjennom den høyreekstreme østerrikske forfatteren Wilhelm Landigs romantrilogi *Gotzen gegen Thule* (1971), *Wolfszeit um Thule* (1980) og *Rebellen für Thule* (1991), som selges i okkulte bokhandler og har mottatt flere positive anmeldelser i alternativ-tidsskrifter.[xxi]

Ravenscroft

Vi vender nå tilbake til vår historie og dens opphav hos representanter for den naziokkulte kryptohistorie. Hos Holey oppgis ingen direkte kilde til historien og de tibetanske SS-mennene, men i litteraturfortegnelsen nevnes Trevor Ravenscrofts *The Spear of Destiny* fra 1973. Her fortelles historien slik:

Karl Haushofer, professor i geopolitikk, okkultist og medlem av Thuleselskapet og leder av Viril-selskapet i Berlin hadde gjennom utstrakte reiser og stasjoneringer i det Fjerne Østen blitt initiert i ulike okkulte losjer, blant annet Den Grønne Drage-samfunnet i Japan. I disse kretser hadde han fått høre om de to underjordiske riker i Tibet og sendte ut flere ekspedisjoner i perioden 1926 til 1942 for å knytte kontakt med hulefolket og å overtale dem til å sette sine magiske krefter inn på nazismens side, noe som til sist lyktes: ”Tre år etter at den første kontakt med Agarthis og Schamballahs adepter ble et tibetansk samfunn etablert i Tyskland med avdelinger i Berlin, München og Nürnberg”[xxii] I Tyskland blir de forent med det japanske Grønne Drage-samfunnet som de har hatt astral kommunikasjon med i hundrevis av år. Formålet med deres tilstedeværelse holdes strengt hemmelig utover en indre kjerne i nazi-partiet og Føreren selv:

”Adolf Hitler hadde regelmessige diskusjoner med lederen for det tibetanske samfunnet i den tyske hovedstad. Dette var en mann med klarsynte evner som hadde mestret forutsigelsens kunst. Det florerte rykter om at han hadde forutsagt den eksakte dato da Hitler ville bli rikskansler og datoen for utbruddet av verdenskrigen.”[xxiii]

Etter Stalingrad mistet imidlertid Hitler troen på Agarthi-folkets magi og straffet deres manglende resultater hardt. De måtte leve på reduserte matrasjoner som fanger i konsentrasjonsleire. Og da russerne nådde Berlins forsteder oppdaget de de nakne kroppene liggende i snorrette rekker, hver med en seremoniell kniv stikkende ut av maveregionen. Tibetannerne hadde valgt den orientalske selvmordsform fremfor å overgi seg til kommunistene.

Ravenscroft har som vi ser noen flere detaljer og utbroderinger enn Holey, men i hovedtrekk er historien den samme. Når han redegjør for Shamballa og Agarthis karakter er beskrivelsen imidlertid en helt annen. Her er det ikke tale om noe arisk urhjem og dets hovedstad, men to ulike riker som arnested for to ulike demoniske krefter:

”Det lusiferiske orakel ble kalt Agarthi og ble ansett for å være senteret for meditasjon som konsentrerte seg om å underbygge og støtte opp om kreftene. Det ahrimanske orakel var kalt Schamballah, et senter hvor ritualer ble utført for å kontrollere elementenes krefter. Agarthis initierte var spesialisert i astralprojeksjon og søkte å fremme falskt lederskap i verdens sivilisasjoner. Schamballahs adepter søkte å frembringe materialismens illusjon og å lede alle aspekter av menneskelig aktivitet i avgrunnen.”[xxiv]

Før vi redegjør for den ideologiske bakgrunnen for denne fremstillingen må den større sammenheng historien inngår i forklares. Hos Ravenscroft er den et element i en større fortelling med utgangspunkt i legenden om ”Longinus lanse” – ”Skjebnespydet” som ble stukket i Kristi side da han hang på korset og som siden er bærer av en magisk-okkult kraft.

Ifølge opplysningene på bokens omslag ble Ravenscroft født i 1921 og militært utdannet. Under den annen Verdenskrig var han kommandoeffiser og ble tatt tilfange under et raid i Nord-Afrika for å likvidere feltmarskalk Rommel. Fra 1941 til 1945 var han krigsfange i Tyskland, og i

innledningskapittelet beskriver han hvordan han under denne perioden opplevde tilstander av ”høyere bevissthetstilstander” som etter krigen ledet ham til studiet av lansens historie og kraft. [xxv]

Disse undersøkelsene brakte ham i kontakt med østerrikeren Dr. Walter Stein, forfatter av verket *Weltgeschichte im Lichte des Heiligen Gral*, antroposof og en av Rudolf Steiners nære medarbeidere. Stein aksepterte Ravenscroft som okkult lærling og formidlet under de neste ti årene den informasjon som Ravenscroft først publiserte i boken etter Steins død:

Som ung student i Wien i 1912, kommer Stein over en utgave av Parsifal i et okkult antikvariat. Bindet inneholder en rekke randkommentarer som fortolker fortellingen som en innvielsesrite som leder frem til transcendent bevissthet. Kommentarene har en rekke henvisninger til orientalsk religion, alkymi, astrologi og mystikk, men Stein bemerker også en gjennomgående rasisme og pangermansk nasjonalisme. Navnetrekket på bokomslaget er ”Adolf Hitler”. Stein forhører seg hos innehaveren av antikvariatet, Ernst Pretzsche – ”en ondskapsfullt utseende man, skallet, delvis pukkelrygget og paddelignende” – som skaffer ham Hitlers adresse. Mot slutten av 1912 og begynnelsen av 1913 har Stein og Hitler en rekke samtaler hvor det fremkommer at Hitler tror at Den hellige Lanse kan gi sin er ubegrenset makt til både det gode og onde. Etter tidligere å ha tilhørt blant annet Aleksander den Store, Karl Martell, Henrik Fuglefanger og Otto den Store, ligger den nå i Habsburgernes skattkammer i Wien, og Hitler er fast bestemt på å bli dens neste eier. Da de sammen oppsøker ”Skjebnespydet” observerer Stein hvordan synet av det har magisk virkning på Hitler:

”Hitler sto ved siden av ham som en mann i transe, en mann det var blitt kastet en fryktelig besvergelse på. Hans ansikt var rødmusset og hans glødende øyne utstrålte noe fremmed. Han svaiet som om han var grepet av en uforklarlig eufori. Rommet omkring ham syntes å bli opplyst av en subtil utstråling, et slags elektroplasmisk lys. Hele hans fysiognomi og holdning syntes å forandre seg, som om en mektig Ånd nå hadde tatt bolig i hans sjel. I og omkring ham skapte den en ondskapens transfigurering utfra sin egen kraft og natur.”[xxvi]

Ravenscroft beskriver også det okkulte miljø rundt den kommende føreren. Det viser seg at den paddelignende Pretzsche, som har veiledet Hitler i den okkulte ondskap, også har forbindelse til ariosofen Guido von List, som ifølge Ravenscroft må forlate Wien i all hast etter at det blir avslørt at han er ”leder av et blodsfellesskap som hadde erstattet korset med svastikaen i ritualer som inkluderte seksuelle perversjoner og praktisering av middelaldersk svartekunst.”[xxvii]

Videre kan Ravenscroft meddele at den okkulte innvielsen Hitler gjennomgikk på denne tiden inkluderte bruk av peyote og at rusen gjorde ham i stand til å skue sine tidligere liv. Opplevelsen fortalte ham at han tidligere hadde vært den onde trollmann Klingsor, den inkarnerte antikrist og Parsifals motstander. Stein kunne avsløre at bak den oppdiktete Klingsor skjulte den historiske Kandulf II av Capua seg, mannen som forrødde kristendommen og tok muslimenes side under deres invasjon av Italia og Spania.

Utstyrt med denne kunnskapen om sitt onde åndelige slektskap, flyttet Hitler til Tyskland, vervet seg til hæren og kjempet på Vestfronten. I München etter krigen møtte han de menn som sammen med ham skapte nasjonalsosialismen, som nå ble denne svartmagiske og okkulte visdommens åpne, politiske side. Størst betydning fikk Thule-selskapet, hvor Dietrich Eckart og Karl Haushofer etter sigende sto sentralt. Det var disse som var nazismens ”okkulte bakmenn” og som innviet Hitler i de svartekunster som gjorde det mulig for ham å stå i forbindelse med demoniske krefter.

Hvordan forholder det seg så med sannhetsgehalten i denne fantastiske historien? Ravenscroft angir ingen konkrete kilder for sin fremstilling utover sin hjemmelsmann Walter Stein. Men han var allerede død da boken utkom og kunne dermed ikke bekrefte opplysningene. En indikasjon på fremstillingens troverdighet får vi imidlertid allerede ved å kontrastere den med den seriøse historieforskningen omkring Thuleselskapet og Dietrich Eckart, som figurere så sentralt i Ravenscrofts fortelling:

Thuleselskapet var en völkisch-nasjonalistisk forening grunnlagt i august 1918 av den kosmopolittiske eventyrer og okkult-orienterte Rudolf von Sebottendorf. Sebottendorf var fra 1917 mester for provinsen Bayern i den arisosofiske Germanenorden, grunnlagt av Theodor Fritsch i 1912, og Thuleselskapet ble dannet som ordenens politiske talerer, med vekt på antisemittisk, revansjistisk og antisosialistisk propaganda. Medlemslisten avslører at hverken Haushofer eller Eckart var medlemmer. Eckart deltok imidlertid på noen av dets møter i Hotel Vierjahreszeiten i München. Det gjorde også andre sentrale nasjonalsosialister, som Alfred Rosenberg, Rudolf Hess og Julius Streicher.

Blant de aktive i Thule-kretsen var Anton Drexler og Karl Harrer, som i januar 1919 grunnla Deutsche Arbeiterpartei (DAP), som senere ble Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP). Men ingen av disse hadde noen okkult-völkisch interesse. Etter innføringen med den bayerske rådsrepublikk i 1918 deltok Thuleselskapet aktivt kontrarevolusjonært arbeid, og da kampene mellom de røde og hvite brøt ut i april 1919, stormet rødegardister deres hovedkvarter og tok syv medlemmer som gissel. Disse ble senere henrettet som svar på de hvite troppenes likvidering av røde fanger. Etter dette forlot Sebottendorf selskapet og den ariosofiske innflytelse ble gradvis fortrent til fordel for en politisk aktivistisk linje. Thuleselskapet mistet etter hvert sin betydning og ble oppløst i 1925. [xxviii]

Hitler var selv aldri på Thule-møtene og hans kom heller ikke i forbindelse med avleggeren DAP før i september 1919, og da nedtonet han straks partiets völkisch-religiøse profil, påpeker Goodrick-Clarke.

Ravenscroft utpeker Dietrich Eckart som drivkraften i Thuleselskapet. Riktignok var han tilstede på noen møter, men han var aldri medlem. Ravenscroft har imidlertid rett i at Eckart var en viktig støttespiller for Hitler, men at han innviet ham i svartekunster er det overhodet ingen ting som tyder på:

Dietrich Eckart (1868-1923) var en nasjonalistisk og antisemittisk forfatter, poet og journalist med et bredt kontaktnett i konservative og völkische kretser og tilhørte Hitlers bekjentskapskrets i hans tidlige München-perioden. Som medlem av DAP, ble han Hitlers varme støttespiller i kamp om kontrollen over partiet og introduserte ham for viktige personer i byens politiske og kulturelle elite. Han utga tidsskriftet *Auf gut deutsch*, hvor blant andre Alfred Rosenberg og Gottfried Feder bidro. Senere ble han en sentral medarbeider i avisen *Völkische Beobachter*, før han døde som følge av høyt morfin- og alkoholforbruk. Etter hans død ble hans bok *Der Bolschwismus von Moses bis Lenin. Zwiegespräch zwischen Hitler und mir* utgitt. [xxix] Selv om Eckart var preget av en völkisch-mystisk nasjonalisme og trykket ariosofisk-pregede artikler i sitt tidsskrift, var han ingen okkultist, men snarere en kristen mystiker, påpeker historikeren James Webb. Eckarts store inspirasjonskilde var den lutherske mystiske poeten Agnus Silesius' *Cherubinischer Wandersmann*. [xxx] Webb kan også fortelle at denne kristne orienteringen vakte irritasjon hos andre nazister: "Rosenberg klaget over at Eckart stadig blandet inn Kristus, selv i rent

politiske artikler.” Det er altså et stort gap mellom den historisk kjente Eckart og Ravenscrofts satanistiske ritualmagiker.

Som vi ser er Ravenscrofts beskrivelse uten kildemessige holdepunkter og avviker sterkt fra andre mer seriøse historiske fremstillinger. Dette utelukker naturligvis ikke at det her kan dreie seg om hittil ukjente fakta, men så lenge de ikke kan dokumenteres, må vi tillate oss å anta at de er rene fabrikkasjoner. Denne mistanken underbygges også når man betrakter de resultater forskere har kommet til når de har undersøkt de etterprøvbare opplysninger som fremkommer hos Ravenscroft: Goodrick-Clarke kan avkrefte påstanden om at Guido von List måtte flykte fra Wien. Han kan også avsløre at det ikke bodde noen person ved navn Pretzsche i Wien mellom 1890 og 1920 og at navnet heller ikke figurerer på List-selskapets medlemslister.[xxx] Ravenscrofts bok er full av en rekke slike fantastiske feilaktigheter. Selv ikke hans egne biografiske opplysninger later til å stemme, konkluderer journalisten Ken Anderson: For eksempel kan gjenlevende deltagerne i kommandoraidet mot Rommel forsikre om at ingen ved navn Ravenscroft deltok.[xxxii] I Christoph Lindbergs anmeldelse av boken i det antroposofiske tidsskriftet *Die Drei*, slår han i tillegg fast at alle som kjente Stein i hans siste leveår er enige om at han aldri møtte Hitler.[xxxiii]

Skal vi tro Lindenberg, må Steins Hitler-opplysninger ha kommet til ham fra andre kilder enn personlig bekjentskap. En antydning om deres karakter gis i innledningskapittelet, hvor det blir fortalt at Steins tidligere verk *Weltgeschichte im Lichte des Heiligen Gral* delvis er forfattet på grunnlag av informasjon hentet fra ”The Cosmic Chronicle”, ”en høyere tidsdimensjon”. Det dreier seg altså om en form for okkult klarsyn, og det antydes at også Ravenscroft ble opplært i denne evnen.

Denne forestillingen er hentet fra antroposofien, hvor den oversanselige kunnskapskilde kalles ”Akasha-kronikken”. Ifølge Steiner er det mulig å koble seg til denne åndelige databanken når man gjennom ulike meditasjonsteknikker har nådd ”erkjennelse av de høyere verdener”:

”Når et menneske utvider sine erkjennelsesevner på denne måte, er det med hensyn til kunnskap om tidligere tider ikke lenger henvist til de ytre vitnesbyrd. Da kan mennesket skue i begivenhetene det som ikke oppfattes av sansene, nemlig det som ikke kan ødelegges av tiden. Fra den forgjengelige historie trenger mennesket da inn i en uforgjengelig. Denne er riktignok skrevet med andre bokstaver enn den vanlige historie. [...] Den som har oppnådd evnen til å oppfatte den åndelige verden, erkjenner der de forbigangne hendelser i deres evige karakter. De står for ham som levende hendelser og ikke som historiens døde vitnesbyrd. Det som er skjedd, utspiller seg på en viss måte for ham. De som er innviet i lesning av en slik levende skrift kan [...] skildre de ting historien forteller om på en langt mer pålitelig måte enn det er mulig for [den ytre historie].”[xxxiv]

Med et slikt kunnskapssyn som Steiner her gir uttrykk for, hvor opplysninger innhentet ved okkult ”skuen” regnes som ”mer pålitelige” enn ”historiens døde vitnesbyrd”, blir grensen mellom fakta og fantasi utvisket. Dermed blir det vanskelig å avgjøre hvilke opplysninger Stein kommer med som er observert på ”normal” måte og hvilke an har ervervet seg gjennom innsyn i Akasha-kronikken. Hvordan skal vi for eksempel oppfatte det når Ravenscroft skriver at Stein ”så på nært hold” grunnleggelsen av NSDAP i München? Er det her tale om en fysisk eller ”åndelig” tilstedeværelse? Intet sted i boken blir spørsmålet besvart.

Dette bringer oss over på den underliggende ideologiske agenda i *The Spear of Destiny* gir uttrykk for. Hele boken kan leses som et forsvar for Rudolf Steiner og antroposofien, hvor Hitler fungerer som et demonisk vrengebilde, påpeker journalisten Ken Anderson: ”Ravenscroft forteller historien om Steiner og Hitler som en overlevelseskamp mellom to okkulte krefter.”[xxxv] Flere

ganger blir de to menn parallellført og kontrastert: Begge står med tredve års mellomrom, hypnotisert og overveldet foran Den hellige Lanse i det habsburgske skattkammer, men mens Steiner føler seg kallet til å hjelpe menneskeheten ved å finne en bro ”mellom ånde verden og naturens verden”, lar Hitler seg fylle å en demonisk-ativistisk hersker- og destruksjonslyst. I løpet av tyveårene, forteller Ravenscroft oss, utviklet fiendskapet seg mellom dem. Hitler begynte å betrakte Steiner som sin farligste motstander, siden han som ingen annen har gjennomskuet nazismens demonisk-okkulte natur. De reiser på samme tid på foredragsturneer gjennom Tyskland, Steiner for å spre kunnskap om muligheten for å oppnå erkjennelse av de høyere verdener, Hitler for å spre sin hatpropaganda forankret i de mest primitive demonisk-sjelelige nivåer. Stein, som på antroposofenes vegne hadde infiltrert Thuleselskapet, kommer under vær med et planlag mordforsøk på Steiner. Steiner lykkes imidlertid å unnslippe til Sveits. Konflikten kulminerer da nazister brenner ned Goetheanum, antroposofenes tempel, i Dornach nyttårsaften 1923.[xxxvi]

Også Ravenscrofts fremstilling av Agarhi-Shamballa-mytologien baserer seg på Rudolf Steiners lære, hvor menneskehetens hovedfiender blir identifisert som Lucifer og Ahriman – personifiseringer av respektive det åndelige overmots og materialismens ånd. Ahriman får mennesket til å vende seg bort fra det åndelige ved å forlede det til bare å forlite seg på fornuften og sansningen. Han er den åndsfornektende ånd, hersker over vitenskap og teknologi. Lucifer, lysbringeren forleder mennesket på mer subtil måte ved å få det til å overvurdere sine spirituelle krefter og tro at det kan overskride de menneskelige begrensninger ved egen hjelp. Han dominerer innen moderne litteratur, filosofi og kunst.[xxxvii]

Ravenscroft har med andre ord latt de to underjordiske riker være urhjem for de to demoniske krefter Steiner beskriver.

Siden Ravenscroft ikke gir en eneste direkte henvisning, er det vanskelig å etterspore hans mer jordiske kilder i tidligere litteratur. Han fører imidlertid Pauwels og Bergier opp i litteraturlisten, og vi må anta at han henter både historien om de tibetanske SS-menn og Agarhi-Shamballah-myten fra disse forfatterne, noe også stavemåten indikerer, skriver historikeren Jocelyn Goodwin.[xxxviii]

Pauwels og Bergier

Forfatterparet Louis Pauwels og Jacques Bergier er de første som presenterer en okkult fortolkning av nazismen. I *Le Martin des Magiciens* fra 1960 vier de en tredjedel av boken til emnet. Og her blir var historien fortalt slik:

I Thuleselskapets okkulte lære inngår forestillingen om at den ariske rase stammer fra en høyteknologisk, forhistorisk sivilisasjon i Gobi-ørkenen som går til grunne i en atomkatastrofe. Noen av de overlevende ariere emigrerer deretter til Skandinavia, andre til Kaukasus, mens ledersjiktet i Gobi-sivilisasjonen – ”de allvitende, den hinsidige intelligensens sønner” – etablerer seg i en stor underjordisk base under Himalaya: ”I hjertet av disse hulene ble de delt i to grupper, en som fulgte ”den høyre hånds vei” og den andre som fulgte ”den venstre hånds vei”. Den første hadde sitt senter i Agarhi, et sted for meditasjon, godhetens skjult by, tempelet for ikke-deltagelse i denne verden. Den andre gruppen dro til Schamballah, voldens og maktens by, hvis krefter kontrollerer elementene og menneskemassene og som fremskynder menneskehetens ”vendepunkt i tiden”. [xxxix]

Da Thuleselskapet økte sin makt og innflytelse, sendte de derfor flere ekspedisjoner til Tibet i jakten på denne underjordiske sivilisasjonen. Og de lyktes i å opprette kontakt. Resultatet ble at en

liten hindu og tibetansk koloni etablerte seg i Berlin og München i 1926. En av de mest sentrale av disse Shamballah-tibetanere var ”mannen med de grønne hansker” som hadde nøkkelen til Agarthi-riket. Han hadde spådd det korrekte antall nazi-representanter som fikk plass i Riksdagen og ble etter dette regelmessig konsultert av Hitler. Hva som videre skjedde med kolonien meddeler Pauwels og Bergier ikke utover å fortelle om dens endelikt: ”Da russerne ankom Berlin, fant likene av tusen frivillige i tyske uniformer, uten identifikasjonspapirer eller insignia og av himalayisk opprinnelse”.

Rammen rundt historien har mange fellestrekk med Ravenscrofts, men mens denne konsentrerer seg om Thuleselskapet som nazismens okkulte senter, tar Pauwels og Bergier utgangspunkt i det såkalte Viril-selskapet i Berlin. Hensikten med denne gruppens virksomhet var å beherske den såkalte viril-kraften: ”Viril er en enorm energi som vi bare bruker en mikroskopisk del av til daglig. Det er vår guddommelighets nervesenter. Enhver som behersker Viril vil mestre seg selv, menneskene omkring og verden.”[xl] Det blir i denne sammenheng henvist til den engelske forfatteren Bulwer Lyttons roman *The Coming Race*, hvor han beskriver en rase av supermenn som har lært seg å beherske viril-kraft. Disse holder seg for øyeblikket skjult i et underjordisk rike, men vil når tiden er inne vil de fremstå og overta herredømmet på Jorden. Pauwels og Bergier hevder at Viril-selskapet trodde bokstavelig på romanens innhold og søkte å komme i kontakt med den underjordiske rasen Bulwer Lytton beskriver.

Den sentrale skikkelsen i Viril-selskapet var Karl Haushofer, som under sitt opphold i Japan ble innvidd i de okkulte mysterier via hemmelige buddhistsamfunn. Han trodde at det tyske folk stammet fra Sentral-Asia og forkynte derfor nødvendigheten av å vende tilbake til rasens utspring. Haushofers ”Lebensraum”-lære hadde med andre ord en skjult okkult begrunnelse. Hensikten var at tyskerne skal få kontroll over de skjulte kraftsentra i Østen. Haushofer var også medlem av Thuleselskapet i München, anført av Dietrich Eckart, som også forfektet læren om en arisk ur-sivilisasjon. Thule-selskapet forble imidlertid en marginal gruppe inntil dets ideer ble koblet med Haushofers okkulte geopolitikk. Først da ble den ”nazi-bevegelsens magiske sentrum”.

Som Ravenscroft er også Pauwels og Bergier sparsomme med kildehenvisninger. Som vi har sett av gjennomgangen av Ravenscroft, er det ingen dekning for deres fremstilling av Eckart og Thuleselskapet. Det må altså også for Pauwels og Bergiers del høyst sannsynlig være snakk om fri diktning utfra kryptiske og flertydige informasjonsbrokker. At de to forfattere i mange sammenhenger ”koker suppe på en spiker”, får vi en klar indikasjon på når vi forsøker å etterspore Viril-selskapet, som står så sentralt i deres fortelling. .

Her henviser de til forfatteren Willy Leys artikkel i det amerikanske bladet *Astounding Science Fiction*. [xli] Willy Ley, en tidligere tysk rakettingeniør som emigrerte til USA i 1936, er da også den eneste kilden til denne angivelige okkulte gruppen. I artikkelen ”Pseudoscience in Naziland”, som blant annet omhandler Höbingers ”kosmisk-is”-teori og annen nazistisk pseudovitenskap, blir også Viril-selskapet i Berlin omtalt. Ley forteller at selskapet gjennom meditative teknikker søkte å ta i bruk viril-kraften, et reservoar av energi i den menneskelige organisme, som noen få invide har tilgang til. Som øvelse for å mestre kraften forteller han at selskapets medlemmer kontemplerte over et eple kuttet i to. Ley oppgir ingen kilde til sin historie, men Jocelyn Goodwin spekulerer på om han ikke her å blandet inn kunnskap om antroposofien, ettersom denne kontemplasjonsteknikken anbefales av Steiner i verket *Hvordan oppnå erkjennelse av de høyere verdener*. [xlii]

Som den ultimate nazistiske svartmagiker utpeker Pauwels og Bergier Karl Haushofer. Men dette portrett har like liten støtte i virkeligheten som fremstillingen av Eckart:

Karl Haushofer (1869-1946) var geograf og grunnlegger av geopolitikken, studiet av relasjonen mellom geografiske og politiske forhold. Fra 1887 reiste han i diplomatiske oppdrag i Sydøst-Asia og var fra 1908 til 1910 stasjonert i Japan. I 1921 ble han professor i geografi ved universitetet i München, hvor han grunnla Institutt for Geopolitikk. Han var lærer og venn av Rudolf Hess, som senere introduserte ham for Hitler. Selv ble han imidlertid aldri medlem av nazi-partiet og i 1946 begikk han selvmord ved gift. Utover den mulige indirekte påvirkning via Hess, og at Hitler antagelig hentet begrepet "Lebensraum" fra ham, finner man ingen holdepunkter for at Haushofer hadde noen innflytelse på Hitler, konkluderer hans biograf Regina Zoller. Til tross for utallige spekulasjoner om Haushofers angivelige okkulte forbindelser i Østen, er den ingen kilder som gir støtte for dette. Han viste heller ingen interesse for det okkulte i sin alminnelighet.[xliii]

At Le Martin des Magiciens er full av slike spekulasjoner, utviklet fra ytterst sparsomme og uetterrettelige informasjonen, burde for så vidt ikke overraske. I innledningskapittelet, hvor Pauwels redegjør for bokens metode, blir fremgangsmåten forfatterne har benyttet seg av karakterisert "fantastisk realisme":

"Det fantastiske er ikke det samme som det innbilte. Men en sterk fantasi som arbeider med virkeligheten vil avsløre at grensen mellom det utrolige og det reelle – mellom det usynlige og det synlige univers, om man vil – er flytende. Det kan eksistere et parallelt univers til vårt eget. Ja, kanskje ville denne boken aldri vært skrevet hvis ikke Bergier og jeg ved flere anledninger har hatt følelsen av å være i kontakt – reelt og fysisk – med en annen verden."[xliv]

I fremstillingen av nazismens okkulte forbindelser trer Bergier og Pauwels gjentatte ganger over grensen mellom det virkelige og det fantastiske. Det som presenteres må altså, med deres egne ord, utgjøre nazismens historie slik den fortoner seg i et "parallelt univers", og ikke slik den faktisk er i vårt univers hvor det hersker mer prosaiske krav til dokumentasjon. Likevel insisterer Pauwels på at boken ikke er fiksjon, men "en – noen ganger figurativ, andre ganger reell – beretning om en første utflukt til hittil lite utforskede områder av bevisstheten".

Disse uutforskede bevissthetsområdene knytter seg antagelig til forestillinger hentet fra den russiske okkultisten Georgij Ivanovitj Gurdieff, som Pauwels var en personlig disippel av. Sentralt i Gurdieffs lære er forestillingen om at mennesket i sin normale tilstand sover og gjennom meditative konsentrasjonsøvelser vil utvikle til en "objektiv bevissthet".[xlv] Pauwels vier et kapittel mot slutten av boken til sine egne opplevelser med slike konsentrasjonsteknikker og forteller at de har gitt ham, ikke bare selvinnsikt, men også ny kunnskap om andre og verden. Disse teknikkene og denne kunnskapskilden har vært kjent siden tidenes morgen, hevder forfatteren. Dette blir belagt med påstanden om at fortidens akymister, okkultister og religiøse mystikere var i besittelse av "nøyaktig den samme kunnskap" som den moderne vitenskapskapen gjennom sine metoder har nådd frem til.

Som vi ser er dette kunnskapsbegrepet det samme som vi finner hos den Steiner-inspirerte Ravenscroft og hans "kosmiske krønike". I begge tilfeller dreier det seg om kunnskap av en "høyere orden" som bare er tilgjengelig for den som har utviklet okkult klarsyn.

Pauwels og Bergier forklarer altså "nazismens gåte" med utgangspunkt i forestillingen om at en høyere bevissthet kan gripe "objektiv og total kunnskap" og ved hjelp av den fantastiske realismes metode. Med C. G. Jungs teori om "synkronisitet" – den påståtte forekomsten av meningsfulle tilfeldigheter – som rettesnor og hjulpet av sitt okkulte klarsyn, kombinerer de begivenheter, forestillinger og spekulasjoner til en ny meningsskapende helhet. Det som dermed blir

avdekket er nazismens ”egentlige, men usynlige historie”. Og denne viser nazismen og Det tredje Rikes grunnleggende okkulte karakter.

Den teosofiske tradisjon

Til tross for sin prinsipielle antirasjonelle metode angir forfatterne noen konkrete kilder. Når det gjelder Agartha-Shamballah-legenden blir det hevdet at Haushofer ”uten tvil” ble kjent med den gjennom okkultisten René Guenons verk *Le Roi du Monde* fra 1927. Goodwin påpeker imidlertid at Agartha hos denne forfatteren først og fremst er betegnelsen på en spirituell tilstand og ikke et fysisk sted og at det hverken henvises til en katastrofe i Gobi-ørkenen eller underjordiske riker i Himalaya, ei heller forekommer ordet Shamballah.

En annen bok forfatterparet nevner er den polske forsker Ferdinand Ossendowskis *Men, Beasts and Gods*, fra 1922, ”hvor navnet Schamballah og Agartha opptrer offentlig for første gang”. [xlvi] Boken er en reiseskildring fra Sibir og Mongolia rett etter den russiske revolusjon, hvor det fortelles om lokal buddhistisk tro og praksis.[xlvii] I denne sammenheng forteller Ossendowski også om et underjordisk rike med 8000 millioner innbyggere kalt Agartha, om dets spirituelle treenige lederskap, Verdenskongen, Mahytma og Mahynga, og om dets hellige språk vattanan. Boken ender med en profeti fra en av Ossendowskis informanter om at Agartha-folket i år 2029 vil stige opp til jordens overflate. Pauwels og Bergiers påstand om at dette er første gang rikene nevnes, er imidlertid ikke riktig. Etter all sannsynlighet har Ossendowski hentet denne fortellingen, ikke fra lokale buddhister, men fra den franske kristne mystiker og okkultist Saint-Yves d’Alveydres bok *Mission de l’Inde* fra 1886.[xlviii]

Saint-Yves hevder at han delvis har sine opplysninger fra sin sanskrit-lærer, den ellers ukjente Haji Sharif, og delvis selv har besøkt Agartha ved ”astralprojeksjon”. Det han kan fortelle er at dette er en underjordisk, teokratisk bystat som ble skjult ved inngangen til den mørke tidsalder, Kali-Yuga, omkring 3200 år før vår tidsalder, og at den styres av en pavelig enehersker av den etiopiske rase ved navn ”Brahmatma”, assistert av ”Mahatma” og ”Mahangal”, og at den lenge har nytt godt av teknologi som overflatemenneskene først i den senere tid har utviklet, som jernbaner, gassbelysning, flytransport ol. I Agartha har man lært å mestre alle okkulte krefter og overvunnet skillet mellom kropp og sjel. I dets rikholdige bibliotek er all menneskelig visdom hugget inn på steintavler på språket vattanan. Den teokratiske styreform kaller Saint-Yves ”synarki”, en ideell samfunnsform som overflatemenneskene for lengst har glemt, men som Moses og Jesus forsøkte å gjenopprette. Når tiden er moden og jordens folk gjeninnfører synarkiet vil Agartha åpenbare seg og gi oss del i sin visdom og sine tekniske innovasjoner. Goodwin påviser en rekke mulige inspirasjonskilder til Saint-Yves’ historie: Den franske okkultisten Papus’ kosmologiske spekulasjoner, fritenkeren og India-magistraten Jacolliot, som er den første som bruker ordet Agartha om et prehistorisk solrike, og Edward Bulwer Lyttons roman om det underjordiske viril-samfunnet.

Som vi ser avviker Pauwels og Bergiers beskrivelse av Agartha sterkt fra Ossendowski og Saint-Yves’ versjon. Hverken Ossendowski, Saint-Yves eller noen av deres mulige kilder bruker ordet Shamballah – slik Pauwels og Bergier hevder – eller nevner noe om et urrike i Gobi som går under i en (atom)katastrofe. Dette later til å forfatterparet må ha hentet denne fra den teosofiske litteraturen. Her finner man nemlig ideen om skjulte, åndelige mestre – de såkalte ”Mahatmaene” i det store ”hvite brorskap” – som enten befinner seg på astralplanet eller holder seg skjult i verden.

Disse styrer planetens åndelige utvikling frem mot en ny tidsalder. Og hos teosofene blir denne forestillingen knyttet til et underjordisk rike.

Etter at teosofiens førstedame Helena Blavatsky antydte forestillingen om et fruktbart urrike i Gobi i sitt verk *Isis Unveiled* og senere i *The Secret Doctrine*, ble den videreutviklet av flere teosofiske forfattere.[xlix] Annie Besant og Charles W. Leadbeater forteller i boken *Man; Whence, How and Whither* fra 1913, som er basert på Leadbeaters klarsyn, at Shamballah var en by grunnlagt 70 000 år før var tidsregning ved bredden av Gobi-sjøen. Men her blir det ikke antydning at det fortsatt skulle være overlevende etterkommer.[l] Alice A. Bailey, som kanaliserte budskap fra en Mahatma Djhwal Khul, kan meddele at da det åndelige hierarki antok fysisk form og etablerte seg på jorden, etablerte de sitt senter, Shamballah, i Gobi.[li] Et annet sted skriver hun at en gren av hierarkiet etablerte seg både i Himalaya og i Syd-India, noe som verden i fremtiden vil oppdage.¹⁰⁴ Men heller ikke Bailey antar at det underjordiske rike fortsatt er bebodd.

Denne forestillingen entrer først scenen med den russiske kunstner, forfatter og oppdagelsesreisende Nicholas Roerich og hans kone Helena. Disse var begge dypt influert av teosofien. Helena oversatte Blavatskys *The Secret Doctrine* til russisk og sto selv i telepatiske kontakt med Mesteren Morya. Nicolas var gjennom den teosofiske litteraturen blitt fascinert av de okkulte mysterier som kunne skjule seg i det indre av Tibet. I 1925 til 1928 reiste derfor ekteparet gjennom Kina og Mongolia til grensen av Tibet. Ekspedisjonen resulterte i flere reiseskildringer, hvorav en, skrevet i 1930 av Nicolas, har tittelen *Shambhala*. Her forteller han om de legender han hørte om en fredelig og høyt sivilisert stamme som ble tvunget til å søke tilflukt under jorden da mongolene invaderte deres territorium. Dette riket er fortsatt bebodd av Agharti-folket, som ifølge legendene vil dukke opp når ”renselsens tidsalder” kommer. Goodwin poengterer at Roerich beklaget at forestillingen om Mahatmaene var blitt adskilt fra historien om *Shambhala*, og at mye av hensikten med boken var å gjenforene disse forestillingene og å bevise dette underjordiske rikets – og derved Mestrenes – forsatte fysiske eksistens. Goodwin påpeker dessuten at disse tankene etter hvert ble videreført av andre innen den teosofiske bevegelse.

Pauwels og Bergier må altså ha hentet *Shamballah*-legenden fra den teosofiske tradisjon og koblet den sammen med *Agarhi*-forestillinger fra andre okkulte forfattere. Dermed skapte de sin egen fortelling hvor de to rikenes åndelige karakter er reversert.

Hva så med historien om de tibetanske SS-menn og ”mannen med de grønne hanskene”? Her angir forfatterparet ingen kilder og historien har ingen kjente forløpere. Det er selvfølgelig mulig at Pauwels og Bergier var i besittelse av hittil ukjente dokumenter eller muntlige informasjoner. Det er også mulig at historien var kommet til Pauwels via okkulte kanaler fra et parallelt univers. Uansett har vi nådd grensen for historieforsknings muligheter og vårt ettersporingsarbeid stanser.

Oppsummering

Etter å ha sporet kildene til vår fortelling, konstaterer vi at enkelte deler av den – den tibetanske koloni i Tyskland, ”mannen med de grønne hansker” og hans forbindelse med Hitler samt de tibetanske SS-menn kollektive selvmord – kan føres tilbake til Pauwels og Bergiers bok fra 1964.

Forestillingen de underjordiske Agarathi og/eller Shamballah som tibetanerne knyttes til, har derimot en lengre forhistorie innen den okkulte tradisjon. Noe eksakt opphav for de enkelte elementene i fortellingen er det imidlertid ikke mulig å avdekke. Vi kan likevel i grove trekk følge dens utvikling og se hvordan den er blitt forandret, videreutviklet og satt inn i nye fortellinger og ideologiske sammenhenger:

Pauwels og Bergier er de første som forteller historien om den tibetanske kolonien i Tyskland, deres kollektive selvmord, mannen med de grønne hanskene, hans spådommer og forbindelse med Hitler. Her blir tibetanerne forbundet med to underjordiske riker: Agarathi, det gode senter for åndelig kontemplasjon, og Shamballah, det onde senter for manipulasjon av materien. Forestillingene om disse rikene har Pauwels og Bergier hentet fra to delvis adskilte okkulte tradisjoner: Agarathi fra Saint- Yves og hans etterfølgere, Shamballah fra Blavatsky og hennes etterfølgere. Forfatterparet reverserer imidlertid disse rikenes karakter, slik de tidligere er blitt beskrevet.

Ravenscroft støtter seg i stor grad til Pauwels og Bergier, men videreutvikler historien om tibetanerne: De blir offer for Hitlers vrede og settes på konsentrasjonsleirer, de blir funnet i en forstad til Berlin hvor de har begått selvmord med seremonielle kniver. Hos Ravenscroft blir to-rikeforestillingen beholdt, men mens Pauwels og Bergier oppfatter Agarathi som positivt og åndelige høyverdig, knytter Ravenscroft begge riker til den Steinerske demonlære om Lucifer og Ahriman.

Holey henter de fleste elementer i historien om tibetanerne fra Ravenscroft, men legger også inn ting som bare forekommer hos Pauwels og Bergier, for eksempel at antallet er ett tusen og mannen med de grønne hansker er "Agarthis nøkkelbærer". I tillegg innfører han egne elementer: For eksempel når han deler funnet av de døde tibetanere opp, først i seks, siden i ett tusen, og samtidig sted- og tidfester funnet av de seks til en kjeller den 25. april 1945. Hos Holey blir de to rikene til ett: Agarathi og dets hovedstad Shamballah. Og dette riket er hverken demonisk eller et senter for ubevegelig meditasjon, men den ariske gudemenneskers tilholdssted. For ytterligere å knytte det underjordiske rike til denne forestilling har Holey lagt til elementer fra Serranos esoteriske hitlerisme.

Oppsummert kan vi si at historien om de tibetanske SS-menn i grove trekk forblir den samme, til tross for variasjoner og videreutviklinger, mens Agarathi-Shamballah-mytologien i større grad forandres og tilpasses et overordnet ideologisk siktemål, enten det er forsvar for en okkult historieforståelse preget av Gurdieffs lære (som hos Pauwels og Bergier), et forsvar for Rudolf Steiner og antroposofien (som hos Ravenscroft) eller legitimering en antisemittisk konspirasjonsteori (som hos Holey).

Det kultiske miljø

Hos forfattere innen den nazi-okkulte pseudo- eller kryptohistorie blir vår fortelling brukt for å vise at nazismen ikke bare er etisk og politisk forkastelig, men også metafysisk, ettersom den er styrt av demoniske, svartmagiske krefter. Likefullt har Holey og representanter for den esoteriske hitlerisme ingen problemer med å inkorporere stoff fra denne litteraturen for å underbygge i sine antisemittiske konspirasjonsteorier og mer eller mindre åpenlyse rehabilitering av Hitler og nasjonalsosialismen. Hvordan forklarer man dette? Hvorfor blir okkulte forestillinger nå i økende grad inkorporert i fascistisk tenkning? Og på den annen side: Hvorfor blir fascistiske forestillingselementer adoptert

av enkelte innen new age-miljøet? Kort sagt: Hva er forklaringen på den idéutveksling som foregår mellom new age og fascistiske miljøer?

Et bidrag til forståelsen av dette er gitt av den engelske religions sosiologen Colin Campbell i og med hans begrep om "det kultiske miljø":

"Det kultiske miljø kan betraktes som samfunnets kulturelle undergrunn som inneholder alle avvikende trossystemer og tilhørende praksiser. Uortodoks vitenskap, fremmed og kjettersk religion, avvikende og alternativ medisin, alt dette er elementer innenfor denne undergrunnen. I tillegg inkluderer den kollektivene, institusjonene, individene og kommunikasjonskanalene knyttet til disse trosforestillingene." [lii]

I det kultiske miljø trives en rekke uensartede forestillinger og aktiviteter side om side: Interesse for alternative behandlingsformer og psykiske fenomener, troen på utenomjordiske intelligenser og forsvunne høykulturer, ritualmagiske aktiviteter og mystisk-spirituell økologisk engasjement. Fellestrekket er at de alle representerer forestillinger og praksiser som det etablert samfunn har forkastet. Og det er nettopp bevissthet om å forfekte "forkastet kunnskap" som er det viktigste sammenbindende element i det kultiske miljø, understreker Campbell: "Den sammenbindende tendens innenfor det kultiske miljø grunner seg i at alle forestillingssystemene deler en felles posisjon som kjetterske eller avvikende i forhold til den dominerende kulturelle ortodoksi. Dette gir opphav til en felles bevissthet om å være avvikende og annerledes og til et behov for å rettferdiggjøre sine synspunkter i møte med samfunnets latterliggjøring og fiendtlighet."

Denne opposisjon til samfunnets autoriserte sannheter og følelsen av å representere en felles esoterisk og forfulgt tradisjon, skaper en tolerant og inkluderende holdning blant personer og grupper innen det kultiske miljø. Dette beforder igjen religionsblanding, hvor elementer hentet fra en tradisjon eller forestillingsverden inkorporeres i en annen. Denne tendensen styrkes ytterligere av miljøets overlappende kommunikasjonsstrukturer, hvor skillene mellom ulike gruppene er flytende, hvor grupper etableres og oppløses i rask tempo, hvor man knyttes sammen av felles publikasjoner og møtesteder og hvor individene vandrer fra den aktiviteten og gruppen til den andre.

Da Campbell myntet begrepet på 70-tallet var det først og fremst som et redskap til å forstå den fremvoksende ikke-institusjonelle nyåndelighet, som vanskelig lot seg innfange av tradisjonelle religions sosiologiske kategorier som "sekt" og "kirke". I artikkelen gir han en innholdsmessig beskrivelse av tenkningen innenfor det kultiske miljø som sammenfaller med det som etter hvert ble kjennetegnet for new age-bevegelsen: En tolerant og synkretistisk mystisk spiritualitet.

Men karakteristikken "forkastet kunnskap" lar seg også meget godt bruke på ideer som forfekters av dagens fascister, som antisemittiske konspirasjonsteorier, raseteorier og Thule-mytologiens forestillinger om en forhistorisk, arisk høykultur. Dermed kan man hevde at det er det kultiske miljøes fellesfølelse av å være avvikere og dets villighet til å inkorporere alle forestillinger som representerer alternative virkelighetsfortolkninger i forhold til storsamfunnets som gjør det mottagelig for fascistisk tankegods. Dette kan være forklaringen på hvorfor reservoaret av "forkastet kunnskap" har fått tilflyt av tankegods som ble vraket i og med fascismens nederlag i 1945.

Campbells analyse kan bidra til å forklare noen av de sosiale mekanismer bak den ideologiske blandingsprosessen som nå foregår. Likevel gjenstår spørsmålet om hvorfor akkurat det er fascistiske konspirasjonsteorier som vinner gehør hos noen new age-ere og hvorfor fascismen adopterer nettopp okkult tankestoff.

Samfunnsviteren Michael Barkun har i sin analyse av konspirasjonsteorier innen den amerikanske hyreekstreme militia-bevegelsen nyansert Campbells begrep om ”forkastet kunnskap”. Han påpeker at det eksisterer flere typer avvikende kunnskap i det kultiske miljø, hvorav den forkastede er bare én.[liii] Han velger derfor fellesbetegnelsen ”stigmatisert kunnskap” og vektlegger i denne sammenheng underkategorien ”underslått kunnskap” (”suppressed knowledge”): ”Påstander som angivelig er erkjent som sanne av de autoritative institusjonene, men som er undersått fordi institusjonene frykter konsekvensene av at de blir alment kjent eller fordi de har et ondt eller egoistisk motiv for å skjule sannheten.”

Dette dreier seg altså om ulike former for konspirasjonsteorier, og Barkun påpeker at denne type ”stigmatert kunnskap” har en dobbelt funksjon i det kultiske miljø:

”Konspirasjonsteorier opptrer innenfor den underslåtte kunnskapen på to måter. For det første er de i seg selv en form for underslått kunnskap. Siden konspirasjonsteorier hevder å beskrive den sanne måten makten utøver på og beslutninger tas, antar de troende at bare noen få kjenner konspirasjonen fordi de som er involvert bruker sin makt til å holde befolkningen i uvitenhet. Konspirasjonsteorier er dermed en variant av underslått kunnskap. På samme tid fungerer konspirasjonsteorier som en forklaring på hvorfor ulike former for stigmatert kunnskap [...] er kjent og akseptert av så få. De savner sitt rettmessige publikum fordi de er ofre for konspirasjonens makt.”[liv]

I tråd med dette kan man hevde at det økende tilslig av fascistiske konspirasjonsteorier innen dagens nyåndelige bevegelse har sin bakgrunn i et behov for å forklare hvorfor dens ideer og praksis etter flere tiår ennå ikke har fått almen anerkjennelse men fortsatt befinner seg i samfunnets periferi. Kort sagt: Konspirasjonsteorier gir en forklaring på hvorfor «The New Age» lar vente på seg.

Hvilken funksjon fyller så det okkulte tankestoff for dagens fascistere? Samfunnsviteren og fascisme-eksperten Jeffery Kaplan har analysert den økende interesse for okkult-religiøse ideer innen europeisk og amerikansk fascisme. Han betrakter den som et utslag av et fundamentalt dilemma disse miljøene nå står overfor i og med de siste tiårs politiske utvikling, med kommunistblokkens fall, europeisk integrering og generell globalisering. Dette har på en fundamental måte utfordret deres nasjonalistiske kjerneideer. Man må søke et nytt legitimeringsgrunnlag utover nasjonalismen. Noen håper riktignok fortsatt på politisk gjennomslag, andre gir uttrykk for sin frustrasjon gjennom terroristisk aktivisme, men for noen ”[...] vil bare et drømmelandskap være nok. Drømmen er en gjenskapt jord, en ny livsstil fri for kunstig oppdeling i nasjoner og språk, en ny nasjon bundet sammen av rase og tro, av kultur og slektskap – kort sagt, drømmen om et jordisk tusenårsrike. Og det er åpenbart innenfor den religiøse sfære at de viktigste skritt tas mot realiseringen av denne drømmen.”[lv]

Kaplan hevder altså at det er en ny ideologisk legitimeringskilde mange fascistere i dag søker innen det okkult-religiøse felt. Han synes dermed å betrakte fremveksten av okkult-religiøs tenkning innen dagens fascisme som et utslag av realpolitisk impotens. Denne antagelsen kan man også finne støtte for i historiske studier. Som jeg innledningsvis påpekte, har man påvist forbindelser mellom nasjonalsosialismen og völkisch-okkulte tenking. Samtidig er det åpenbart at disse var sterkest da nazismen utgjorde en marginal bevegelse uten realistiske forhåpninger om politisk makt, mens de blir svekket i da NSDAPs innflytelse økte utover på tyvetallet. Man kan altså hevde at den völkisch-okkult utopismen mister sin betydning i takt med veksten i nazismens politisk makt. Dette, kombinert med Kaplans analyse av årsakene til den religiøse vending innen dagens

nyfascistiske miljø, synes altså å peke i retning av en negativ sammenheng mellom forekomsten av okkult-religiøs tenkning innen fascistiske bevegelser og deres utsikter til bredere politiske gjennomslag.

Ut fra dette perspektiv fremstår altså nyfascismens okkult-religiøse tendens som uttrykk for politisk frustrasjon. Når visjonene og utopiene ikke lar seg realisere på det praktisk politiske plan, vender man seg mot forklaringer av metafysisk og okkult karakter. Dette betyr ikke at dette nødvendigvis er et uttrykk for forfall og oppløsning. Tvert imot kan en ny religiøs legitimering fornye fascismen ved at den visjonære, utopiske karakter trer mer i forgrunnen. I denne sammenheng kan den esoteriske hitlerisme komme til å spille en økende rolle. Slik denne læren ble utviklet av Serrano fra 60- og 70-tallet, er på mange måter det første forsøk på en okkult-religiøs nylegitimering av fascismen, hvor den ideologiske bankerott som krigsnederlaget og Hitlers død forårsaket, blir bortforklart ved at katastrofen forstås som ledd i realiseringen av en guddommelige plan med historien.

Det samme perspektivet kan anlegges på spredningen av fascistisk konspirasjonstenkning innen new age-kretser. Også denne kan, som nevnt, betraktes som uttrykk for frustrasjon i forhold til de konkrete samfunnsmessige mål. Men heller ikke her kan man uten videre betrakte dette som et tegn på forfall. Det er fullt mulig å tenke seg at et klarere definert fiendebilde – slik konspirasjonsteoriene tilbyr – vil kunne samle og vitalisere disse miljøene og anspore til engasjement og samfunnsmessig aktivisme i langt større grad enn den individualistiske mystikken og egosentrerte selvutviklingsideologien som til nå har vært dominerende.

kopi fra:

<https://www.skepsis.no/tibetanske-ss-menn-fra-det-underjordiske-rike/>

*kopi av denne boken på engelsk, Jan van Helsing har skrevet *Geheimgesellschaften und ihre macht im 20. Jahrhundert* i 1993_: https://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/secretsoc_20century/secretsoc_20century.htm lyd av samme: https://galactic.no/rune/lydboker/nyeLydfiler/Jan_Van_Helsing_%20SecretSocieties_andTheirPower_in_the20thCentury/

footnoter:

[i] Et tidlig eksempel er det amerikanske høyreekstreme og antisemittiske konspirasjonstidsskriftet *Critique*, som på begynnelsen av 80-tallet brakte historien i en større artikkel om Agarthi-Shamballah-mytologien. (*Critique*, nr. 7, 1982.) Et nyere eksempel er artiklene "Lord of the World" av William Grimestad og den anonyme "A Prophecy from the Inner Earth?" på web-siden *Conservative Revolution* fra den russiske fascist Alexander Drugin, leder for det nasjonalbolsjevikiske parti. (<http://www.geocities.com/CapitolHill/6824/>)

[ii] Det er umulig å gir mer kvantitative anslag av omfanget av denne tendensen utover å peke på at en rekke forskere og journalister som overvåker fascistiske miljøer bemerker den. (Se f.eks. Barkun, Goodrick-Clarke, Kaplan og flere artikler i det britiske antifascistiske tidsskriftet *Searchlight*.) De okkulte og religiøse interesse ytrer seg på ulike måter: I det amerikanske høyreekstreme miljø har den såkalte christian identity-teologien helt siden tidlig 80-tall utgjort den ideologiske *raison d'être* for de mest terroristisk orienterte grupper innen det såkalte Aryan Nations. (Se Michael Barkun: *Religion and the Racist Right. The Origins of the Christian Identity Movement*, Chapel Hill 1994 og Kevin Flynn og Gary Gerhardt: *The Silent Brotherhood*, New York 1990.) I europeisk nynazisme har man observert en økende interesse for norrøn religion og völkich-okkult ariosofi og i kretser innen Det nye Høyre har man sett en økende ideologisk inkorporering av tankegods fra

tradisjonalistisk filosofi, særlig knyttet til den italienske okkult-fascistiske filosof Julius Evola. Den generelle okkult-esoteriske orientering kan illustreres med et norsk eksempel: Allerede på midten av 80-tallet brakte landets mest konsekvente nasjonalsosialistiske tidsskrift Gjallarhorn – den gang utgitt av gruppen Zorn 88, nå Norges Nasjonalsosialistiske Bevegelse – flere artikler om ufologi og andre okkulte emner. Redaktør Erik Rune Hansen henviste i denne sammenheng til Jan-Erik Kvamsdal som miljøets ”okkultisme-ekspert”. I siste halvdel av 90-årene ble Kvamsdal stadig mer sentral i det nynazistiske miljø, blant annet som utgiver av antisemittiske litteratur og designer av høyreekstreme og rasistiske web-sider. Parallelt har han innehatt en posisjon i new age-miljøet som håndleser og utgiver av bøker om Marcello Haugen og endetidsprofetier og har ved flere anledninger fremstått i media som eksponent for dagens okkulte bølge. (Se Terje Emberland: ”Norsk nynazisme, ufologi og okkultisme” i Skepsis nr. 1, vår 1991 og Erik Tunstad: ”Newager utgir nazi-litteratur” i Skeptikernytt, nr. 4/5 1998.)

[iii] Se f.eks. Stefanie von Schnurbein: *Gottertrost in Wendezeiten. Neugermanisches Heidentum zwischen New Age und Rechtsradikalismus*, München 1993 og Oliver Geden: *Rechte Okologie*, Berlin 1996. Også innen deler av UFO-bevegelsen er det påvist nære forbindelser på person- og organisasjonsnivå med fascistiske miljøer. (Se f.eks. Håkan Blomquist: ”Flyvende tallerkner og nynazisme” i Skepsis nr 4, vår 1994.) For en generell vurdering av forholdet mellom new age og høyreekstremisme se f.eks. Andreas Speit: ”Esoterik und Neuheidentum. Historische Allianzen und aktuelle Tendenzen“ i Jens Mecklenburg (red.): *Handbuch Deutscher Rechtsextremismus*, Berlin 1996, s. 709ff. og Peter Kratz: *Die Gotter des New Age. Im Schnittpunkt von «Neuen Denken», Faschismus und Romantik*, Berlin 1994. Dermed er det selvfølgelig ikke sagt at det eksisterer noen generell fascistisk tendens innen new age-miljøet. Det er åpenbart at det overveldende flertall av dagens ”nyåndelige” betrakter sine oppfatninger som uforenlige med slike politiske synspunkter. Og i mange miljøer har dette også ført til dype konflikter – ikke minst blant nyhedninger, hvor økofeministiske wicca-tilhengere støter sammen med nazivennlige odinister og runemagikere. Likevel har denne idéutveksling for enkelte new agere ført til at de betrakter ulike former for fascisme som det naturlige politiske uttrykk for sitt okkulte livssyn.

[iv] Jeffery Kaplan: ”Religiosity and the Radical Right: Toward the Creation of a New Ethnic Identity” i Kaplan og Bjørge: *Nation and Race. The Developing Euro-American Racist Subculture*, Boston 1998, s. 117.

[v] I tillegg kan nevnes noen spesialstudier, som Ellic Howes *Uranias Children* (London 1969) om Det tredje Rikes forhold til astrologien, Joscelyn Godwins *Arktos. The Polar Myth in Science, Symbolism and Nazi Survival* (Kempston, Illinois 1996), som redegjør for nazistenes forhold til ulike pseudovitenskapelige kosmologiske spekulasjoner – en bok jeg særlig vil støtte oss til i denne artikkel – og Nicholas Goodrick-Clarkes *Hitler's Priestess. Savitri Devi, the Hindu-Aryan Myth, and Neo-Nazism*. (New York 1998). I en mellomposisjon faglig sett finner man psykoanalytikeren Wilfred Daim's bok *Der Mann der Hitler die Ideen gab* (Berlin 1960) som søker å påvise en direkte forbindelse mellom ariosofen Lanz von Liebenfels og Hitler og journalisten Ken Andersons mer populære *Hitler and the Occult* (Amherst 1995), som bringer interessante opplysninger om forfatteren Trevor Ravenscroft og hans bok *The Spear of Destiny*, som jeg senere vil henvise til.

[vi] Se en kort fremstilling av ariosofien i Terje Emberland: ”Ariosofene, Guido von List og Adolf Lanz von Liebenfels” i Arnfinn Pettersen og Terje Emberland (red.): *Fyrster i tåkeland. Falsknere, fantastere og fanatikere ved vitenskapens grenser*, Oslo 2001

[vii] Nicolas Goodrick-Clarke: *The Occult Roots of Nazism*, London 1992, s. 149.

[viii] Et forbehold må her gjøres for Himmler og SS. Det fremgår tydelig av kildene, blant annet Himmlers massør Feliix Kerstens bok *Samtal med Himmler* (Norsk utgave: *Jeg var Himmlers lege*, Oslo 1947), at Reichsführeren privat næret mange okkult-esoteriske oppfatninger. At disse også til en viss grad preget SS, har Goodrick-Clarke gitt eksempler på. Dette skyltes blant annet påvirkning fra ariosofen Karl Maria Wiligut (Weisthor) som utviklet SS' av ritualer og symbolbruk. Da Himmler grunnla "Ahnenerbe", SS' forskningsinstitutt for fortidshistorie og raseforskning, ga han også en ariosofisk preget forsker, Hermann Wirth, lederansvaret. Senere ble Wirth imidlertid avsatt, mye på grunn av hans pseudovitenskapelige og okkulte ideer.

[ix] *ibid.*, s. 218

[x] Joseph J. Carr: *The Twisted Cross*, Lafayette 1985, fra baksideteksten.

[xi] Dusty Sklar: *The Nazis and the Occult*, New York 1977. Selv om boken ikke fremstår som kristent motivert, blir den åpenbart brukt i en slik sammenheng. I TV-evangelist og tidligere presidentkandidat Pat Robertsons konsprasjonsteoretiske bok *The New World Order* fra 1991 (Norsk utgave: *Den nye verdensorden vil forandre ditt liv og din framtid*, Hovet 1992) anbefales Sklars bok som bevis på okkultismens farer: "Okkultisme hadde en framtreddende plass blant lederne i Nazi-Tyskland, og det er tydelig at den påvirket deres uhyggelige planer om verdensherredømme." (s. 182)

[xii] Gerald Suster: *Hitler: Black Magician*, London 1996, fra baksideteksten.

[xiii] Særlig påfallende blir dette når kristne forfattere som vil bevise okkultismens sataniske og forførende karakter selv bruker okkulte forfattere som hovedkilde til sin fremstilling av Det tredje Rike, noe f.eks. Carrs bok et eksempel på.

[xiv] Jan van Helsing: *Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert*, Playa del Ingles 1993. Etterfølges av to nye bind, *Die Geheimgesellschaften*. Band 2. Interview mit Jan van Helsing i 1995 og Buch 3. *Der dritte Weltkrieg* i 1996. Holey henter sitt pseudonym fra vampyrjegeren i Bram Stokers *Dracula*. Som sitt forbilde jakter også han på vampyrer: „Menschen, die das Leben nicht be-reichern, sondern Leben nehmen tmd auf Kosten anderer Menschen existieren, auch energetisch“. (*Geheimgesellschaften*. Band 2. Interview mit Jan van Helsing, s. 40.)

[xv] Eduard Gugenberger, Franko Petri, Roman Schweidlenka: *Weltverschwörungstheorien. Die neue Gefahr von rechts*, Wien 1998, s. 170.

[xvi] Jan van Helsing (Jan Udo Holey): *Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert*, Playa del Ingles 1993. s. 116.

kopi av denne boken på engelsk:

https://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/secretsoc_20century/secretsoc_20century.htm

lyd av samme: https://galactic.no/rune/lydboker/nyeLydfiler/Jan_Van_Helsing%20_SecretSocieties_andTheirPower_in_the20thCentury/

[xvii] *ibid.*, s. 100. Disse og andre påstander, i tillegg til den generelle antisemittisme, fikk både tyske, østerrikske og sveitsiske myndigheter til å forby boken i 1996. Idag distribureres den fortsatt til det tyskspråklige marked via et forlag på Gran Canaria.

[xviii] Joscelyn Godwin: *Arktos. The Polar Myth in Science, Symbolism and Nazi Survival*, Kempton, Illinois 1996, s. 72.

[xix] *The Flaming Sword*, nr. 5, februar 1995. Internettutgave: <http://www.satanism.net/>

[xx] Serrano er ikke den første som betraktet Føreren i lys av hinduismen. Her har han latt seg inspirere av den gresk-indiske forfatterinnen og nazisten Savitri Devi (1905-1982) som i boken *The Lightning and the Sun*, skrevet i 1957, argumenterer for en tokning av Hitler som avatar. I boken *Hitler's Priestess, Savitri Devi, the Hindu-Aryan Myth, and Neo-Nazism*, New York 1998, redegjør Nicholas Goodrick-Clarke for Devis bakgrunn, filosofi og innflytelse særlig på etterkrigsnazismen.

[xxi] Det er en direkte forbindelse mellom Serrano og Landig. Etter eget utsagn har han truffet Serrano flere ganger og også besøkt Chiles beryktede høyreekstreme sektsenter Colonia Dignidad. Se Friedrich Paul Heller og Anton Maegerle: *Thule. Vom volkischen Okkultismus bis zur Neuen Rechten*, Stuttgart 1995, s. 103.

[xxii] Trevor Ravenscroft: *The Spear of Destiny*, New Beach, Maine, 1986, s. 256.

[xxiii] *ibid.*, s. 256.

[xxiv] *ibid.*, s. 255.

[xxv] *ibid.*, s. xvii.

[xxvi] *ibid.*, s. 64

[xxvii] *ibid.*, s. 59.

[xxviii] Goodrick-Clarcke, *op. cit.*, s. 220. Sebottendorf reiste til Sveits og senere Tyrkia. I 1933 vendte han tilbake til München og revitaliserte selskapet en kort tid, før det møtte motstand hos nazi-ledelsen og ble nedlagt. (*ibid.*, s. 152.)

[xxix] Margarete Plewina: *Auf dem Weg zu Hitler. Der 'volkische' Publizist Dietrich Eckart*, Bremen 1970.

[xxx] Webb, s. 285.

[xxxi] Goodrick-Clark, s. 224.

[xxxii] Ken Anderson: *Hitler and the Occult*, Amherst 1995, s. 86.

[xxxiii] Christoph Lindeneberg anmeldelse av «*The Spear of Destiny*», *Die Drei*, des. 1974, s. 631ff.

[xxxiv] Rudolf Steiner: *Fra Akasha-Kronikken*, Oslo 1957, s. 14f.

[xxxv] Anderson, s. 72.

[xxxvi] Denne påstanden har fått stor utbredelse både i og utenfor antroposofiske kretser. Okkultismehistorikeren Colin Wilson gir imidlertid en langt mer prosaisk forklaring på brannen: Den utviklet seg i en av veggene til trebygningen, antagelig som resultat av en feil ved det elektriske anlegget. (Colin Wilson: Rudolf Steiner. The Man and His Vision, Wellingborough, 1985, s. 153, n. 7.)

[xxxvii] Rudolf Steiner: Der Innere Aspekt des sozialen Rätsels; Luziferische Vergangenheit, Ahrimanische Zukunft. Foredrag holdt 27. oktober 1919.

[xxxviii] Kronologisk befinner Dietrich Bronders Bevor Hitler kam, Hannover 1964, seg i en mellomposisjon mellom Ravenscroft og Pauwels/Bergier. Ravenscroft bruker imidlertid ikke denne som kilde og Bro- ender henter etter all sannsynlighet historien om de tibetanske SS-menn fra Pauwels og Bergier. I vårt forsøk på å etterspore fortellingens opphav, er dermed Bronder av mindre interesse. Historien fortelles slik: „1928 soll die Thule-Gesellschaft iiber die starke tibetanische Kolonie in Berlin, zu der Haushofer laufend Kontakte hielt, die Verbindungen zu den monchischen Geheimgesellschaften Tibets aufgenommen haben, die selbst wiihrend des Zweiten Weltkrieges nie abgerissen sind, als Schlüssel für die in dieser Zeit zwischen Berlin und Lhasa, der tibetanischen Hauptstadt, gewechselt. Funks- präche diene das Buch „Dzyan“, eine geheimes Zauberbuch tibetanischer Weiser.“ (s. 241.) Navnet ”Dzyan” har Bronder nok lånt fra Blavatskys Secret Doctrine, ettersom dette verket hever å være en kommentar til Dzyan Stanser, et verk forfattet på Venus og telepatisk meddelt Blavatsky av den opphøyde mester Kooth Hoomi. Bronder knytter imidlertid ikke historien til Agartha eller Shamballah-mytologien, men til okkultisten George Ivanovitch Gurdjieff, som han hevder at Haushofer møtte under sine reiser i Tibet mellom 1903 og 1908. Det er denne som initierte ham i Tibetansk okkultisme. Haushofers biograf Hans-Adolf Jacobsen har imidlertid ikke kunnet finne indikasjoner på at han noen gang reiste i Tibet. (Regina Zoller, *ibid.*) I som bok om Gurdjieff-kretsen *The Harmonious Circle*, London 1980, ytrer også James Webb tvil om Gurdieff selv noen gang var i Tibet. (s. 48ff.)

[xxxix] Louis Pauwels og Jacques Bergier: *Morning of the Magicians*, New York 1964, s. 198.

[xl] *ibid.*, s. 147.

[xli] Willy Ley: “Pseudoscience in Naziland” i *Astounding Science Fiction* 39, (1947), s. 90ff.

[xlii] Goodwin, s. 54

[xliii] Hans-Adolf Jacobsen: *Karl Haushofer -Leben und Werk* (2 bind), Boppard a. Rh. 1979.

[xliv] Pauwels og Bergier, s. xi.

[xlv] Se f.eks. Peter Washington: *Madame Blavatsky’s baboon. Theosophy and the Emergence of the Western Guru*, London 1993, s. 170ff.

[xlvi] Pauwels og Bergier, s. 197.

[xlvii] Jeg støtter meg her til Jocelyn Goodwins fremstilling av bokens innhold, s. 86ff.

[xlviii] Ossendowski benektet selv dette lånet hardnakket, men som Goodwin påpeker, er hans historie ned til de minste og mest fantastiske detaljer nesten identisk med Saint-Yves'. (Goodwin, s. 87.)

[xlix] Isis Unveiled, New York 1933, I, s. 589, The Secret Doctrine, Los Angeles 1982, II, s. 319.

[l] Besant og Leadbeater: Man: Whence, How and Whither, Adyar 1913, s. 249ff. 103 Alice A. Bailey: Initiation, Human and Solar (1922), New York 1974, s. 33.

[li] Alice A. Bailey: A Treatise on White Magic (1934), s. 379f. Internettutgave: <http://www.net-news.org>

[lii] Colin Campbell: «The Cult, the Cultic Milieu and secularization» i A Sociological Yearbook of Religion in Britain, London 1972, s. 122. Norsk utgave av artikkelen i Humanist, nr. ? 202.

[liii] Michale Barkun: «Conspiracy Theories as stigmatized Knowledge» i Tore Bjørge og Jeffery Kaplan (red.): Nation and Race. The Developing Euro-American Racist Subculture, Boston 1998, s. 58ff. Under fellesbetegnelsen "stigmatisert kunnskap" nevner Barkun "glemt kunnskap", som Atlantis og andre forhistoriske høykulturer, "overvunnet kunnskap", som astrologi og annet som tidligere tilhørte normalvitenskapen, "ignorert kunnskap", som folkemedisin, "forkastet kunnskap", som UFO-kidnappinger og annet som i utgangspunktet blir avvist av etablisementet og "underslått kunnskap", som besøk fra rommet og annet myndighetene ønsker å holde hemmelig.

[liv] *ibid.*

[lv] Kaplan, s. 118.

« Hoder på stake: Hva er Mungiki?
Finnes det liv i universet? »